

DOOD OP KASTEEL BRÉMONT

M.L. LONGWORTH

DOOD OP
KASTEEL
BRÉMONT

Vertaald door Hans E. van Riemsdijk
en Marijke Gheeraert

 Manteau

Saint-Antonin, Frankrijk

Zondag 17 april, even na middernacht

De gloeilamp op zolder heeft het begeven. Morgen zal hij het even melden bij Jean-Claude. Étienne heeft sinds jaar en dag het gevoel dat de huisbewaarder hem niet mag, al lijkt diens afstandelijke houding soms ook ingegeven door ouderwets, ingebakken standsbesef. De man is beleefd, maar kijkt zijn werkgever nooit recht aan. Toen zijn ouders nog leefden hadden ze elkaar vrij gemakkelijk kunnen ontlopen, maar nu is Étienne de enige Brémont in Aix-en-Provence en vereist het vele onderhoud van het landgoed frequenter contact tussen eigenaar en conciërge.

Jean-Claude is een beer van een vent, maar nogal onbeholpen. Om dat geblokte lijf heeft Étienne zich nooit zorgen gemaakt, maar de manier waarop Jean-Claude hem aan kan kijken bezorgt hem soms wel een ongemakkelijk gevoel. Opvallend zijn ook altijd de enorme handen van de conciërge; heuse kolenschoppen die slap langs zijn lijf hangen wanneer hij naar de norske opdrachten van zijn werkgever luistert. Na een paar seconden beginnen zijn dikke vingers eerst langzaam, maar dan steeds sneller te trillen alsof ze ongeduldig wachten op signalen uit zijn hersenen om op gang te komen. Hoe dan ook, de vingers lijken de langzame, stijve handen altijd een stapje voor te zijn.

Uit gewoonte heeft Étienne een zaklamp bij zich. Er is altijd wel een peertje gesprongen in het vervallen chateau,

een huis waar niemand woont en dat meer problemen oplevert dan eigenlijk alle moeite waard is. De lichtbundel van zijn lantaarn schijnt rond in de stoffige ruimte. Het is een van de weinige delen van het kasteel met zijn twintig kamers waar hij goede herinneringen aan bewaart. In een hoek staat zijn eerste racefiets met tien versnellingen waarmee hij in drie kwartier heuvelaf naar beneden, naar Aix fietste. De terugweg kostte hem bijna dubbel zoveel tijd. Heel sportief was hij destijds en nog altijd is hij best fit trouwens voor iemand van vijfendertig.

Naast de fiets staat een negentiende-eeuws ijzeren bed met een rozenkrans aan het hoofdeind die daar altijd heeft gehangen. Hij moet denken aan haar lachende gezicht en groene ogen. Hij mist haar, maar het zou raar zijn haar te bellen. Hun levens zijn te verschillend, hun vrienden zijn te verschillend. Ja, het zit 'm vooral in die andere vrienden.

Het is volle maan en Étienne loopt naar het raam, dat eigenlijk niet meer is dan een opening in de muur met daarvoor een houten luik van een meter breed en twee meter hoog. Vroeger werd het hooi voor de winter via deze opening naar de zolder gehesen en later heeft niemand de moeite genomen er een echt raam in te zetten. Terwijl hij zich met zijn rechterhand stevig vasthoudt aan de muur duwt hij het luik open. Met links zet hij het voorzichtig vast. Zodra ze groot genoeg waren om bij de gietijzeren grendel te kunnen, hadden generaties kinderen Brémont geleerd hoe ze het luik veilig open moesten maken.

Maanlicht valt de zolder binnen, helder genoeg om de papieren te lezen waarnaar hij op zoek is. Rechts van hem staat de Louis Vuitton-koffer op de grond. Étienne tilt het gevaarte op een houten ladekast vol door motten aangevreten dekens. Het slot van de koffer is geforceerd, wellicht door zijn broer François. Snel opent hij het deksel en pakt

de papieren die bovenop liggen. Gehaast bladert hij de documenten door. Waarom hij zich opeens zo opgejaagd voelt begrijpt hij niet helemaal. Jean-Claude is er niet, want die zit op anderhalf uur rijden hiervandaan en komt pas morgen terug, maar toch is hij gespannen en trillen zijn handen. De stukken afkomstig van advocaten en notarissen zijn met de hand geschreven in schoonschrift, iets wat hij en zijn broer ook nog hebben geleerd. In de eerste klas was dat, met vulpennen die zijn vader kocht bij Maison Michel op de Cours Mirabeau. De papieren zaten door elkaar en er zaten ook losse blaadjes tussen. Daar bleek wel uit hoe weinig respect zijn adellijke familie altijd voor geld, voor archiveren, voor organisatie in het algemeen had gehad. Betalingsbewijzen bewaarden ze in koekblikken; ze lieten briefjes van honderd franc slingeren of verstopten ze onder het verschootten Perzische kleed in de bibliotheek; elektriciteits- en telefoonbedrijven belden geregeld om achterstallige facturen te vorderen, al durfden ze de stroom nooit af te sluiten.

Étienne begint wat orde te scheppen in de paperassen en scheidt eerst maar eens twintig jaar oude bankafschriften en boodschappenlijstjes van belangrijke juridische documenten. Even glimlacht hij als hij de vergeelde kassabon ziet van de beste patissier van Aix – een zaak die nog altijd bestaat met een telg van de vierde generatie als chef. Het is het bonnetje voor brioches, waarschijnlijk voor hem en François en misschien ook voor Marine. Nee, dat kan niet – ziet hij dan – het bonnetje dateert van de jaren vijftig, en toen waren zij nog lang niet geboren. Hij zit even met het papiertje in zijn handen, kalmeert wat en gunt zich een moment om terug te denken aan Marine, aan de discussies die ze als jonge tieners voerden over wezensvragen waarom brioches lekkerder waren dan croissants (of andersom) of waarom chocolademelk met Banania beter was dan met

Quik (of juist niet). Ze redeneerde hem altijd onder de tafel.

De glimlach van Étienne verstart als hij de voordeur van het kasteel hoort opengaan. Instinctief kruipt hij weg in de schaduw tegen de muur. Hij zet zijn leesbril af en haakt die in de V-hals van zijn trui. Er klinken snelle voetstappen op de stenen trap naar de eerste verdieping, dan op de overloop, de trap naar de tweede verdieping, de overloop daar en vervolgens gestommel op de smalle, houten zoldertrap.

Étienne houdt zijn adem in. Dat moet de huisbewaarder zijn. Mogelijk heeft Jean-Claude het in zijn hoofd gehaald dat hij geen nacht van het kasteel kan wegblijven. Dat zijn stomme planten hem te hard zouden missen. Als de deur opengaat richt Étienne zijn zaklamp op de figuur in de opening. Met een zucht zegt hij: ‘Huh? Wat doe jij hier?’

Het luik rammelt tegen de buitenmuur terwijl Étienne met zijn ongenode bezoeker praat. Er is een sterke wind opgestoken die hun stemmen door het open raam meeneemt en doet vervliegen over de dennenbossen en over de heuvel die naar de lavendelvelden voert.

Naarmate de wind aanwakkert, klinken hun stemmen almaar luider. Almaar opgewondener ook. Étienne lacht om de boze woorden die hij naar zijn hoofd geslingerd krijgt. Hij beeldt zich in dat hij lavendel ruikt, ook al is het nog maar april. Dan begint de ruzie hem te vervelen. Even draait hij zich naar het open raam om de frisse nachtlucht in te ademen. Als hij zich weer omkeert hoort hij iets over de zoldervloer schuiven en voelt dan twee handen op zijn borst. Tijdens zijn val wervelt de mistral rond zijn lichaam. Hij kijkt op naar het zolderraam, ziet het zwakke schijnsel van zijn zaklantaarn. Hij hoort de wind niet waaien maar krennen. Voordat hij de geest geeft zijn die twee brioches het enige waaraan hij denkt. Dat hij brioches altijd lekkerder heeft gevonden dan croissants.

Alle beschreven situaties en personages spruiten voort uit de fantasie van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen berusten louter op toeval.

Oorspronkelijke uitgave

Mary Lou Longworth - Death at the Chateau Bremont

© 2011 Penguin Putnam Inc – 9780143119524

Deze uitgave

Dood op kasteel Brémont

© Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,

B-2060 Antwerpen en Mary Lou Longworth

www.standaarduitgeverij.be

info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2022

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Vertaling: Hans van Riemsdijk en Marijke Gheeraert

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3859 9

D/2022/0034/22

NUR 330